

centrerer os om selve grundlaget for dette dagsordensforslag. Det får jeg senere lejlighed til at vende tilbage til.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Fru Pernille Sams for en kort bemærkning, og jeg har mange på talerlisten endnu i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Pernille Sams (KF):

SF og Enhedslisten svingede sig rigtig op med de store fagforeningspolitiske paroler, og det er måske noget, de har savnet et stykke tid. Der har ikke været ret mange store konflikter i mange år, så det er da helt hyggeligt at høre, at partierne ikke har glemte, hvordan de udtrykte sig for mange år siden.

Jeg vil fastholde, at det ikke er Folketingets problem, at to parter frivilligt indgår en aftale, som den ene af dem efterfølgende ikke finder god nok. Derfor har vi konflikten i forbindelse med Ri-Bus-sagen, og der er tale om en klart overenskomststridig konflikt. Ri-Bus har vundet en licitation og tilbudt ansættelse af chauffører efter den private overenskomst, som Rutebilerjernes Arbejdsgiverforening og SiD har indgået. SiD har med andre ord skrevet under på den overenskomst, som dets medlemmer nu ikke har lyst til at arbejde under.

Det kan da aldrig blive et politisk problem for Folketinget. De må da være et fagforeningsproblem og et problem, som skal løses efter de arbejdsmarkedsretlige regler. Men at det skulle ende som et problem på Folketingets dagsorden, at to parter ikke kan blive enige om den aftale, de selv har indgået, finder jeg helt ude af proportioner.

Med hensyn til det ulovlige: Ja, selvfølgelig er det en ulovlig konflikt. Det er ikke ulovligt at nedlægge arbejdet – deri har hr. Aage Frandsen fuldstændig ret – men det er ulovlige metoder, man bruger. Det er ulovligt at organisere fysiske spærringer, fysiske blokader. Man kan kalde det ulovligt i henhold til de arbejdsmarkedsretlige regler, man kan også kalde det overenskomststridigt, man kan bruge det ord, man finder rigtigst. Men det er rigtigst, som hr. Aage Frandsen konstaterer, at det ikke er ulovligt at nedlægge arbejdet. Det er det slet ikke.

Hr. Frank Aaen spørger, hvor grænsen for udliciteringer går, og om vi ønsker det hele, rub og stub, udliciteret. Det gør vi selvfølgelig ikke, og vi har gang på gang sagt, at udliciteringer skal bruges de steder, der er egnede til det.

Når hr. Frank Aaen spørger helt konkret til sygehusvæsenet, vil jeg sige, at det ikke vil være heldigt at udlicitere hele sygehusvæsenet; men jeg vil da ikke helt afvise det, og dermed har jeg ikke taget stilling til spørgsmålet. Men man kunne måske tænke på at udlicitere madleverancerne til sygehusene eller andre delelementer, så det offentlige stadig havde hånd i hanke med udviklingen, mens delentrepriserne udføres af private underleverandører.

Sådan noget kan gøres i både sygehusvæsenet og alle mulige andre sektorer, og hvis det kan gøres bedre og billigere, end det bliver gjort i den offentlige sektor, mener vi, det bør gøres. Der er en hel stribe muligheder, og Erhvervsfremme Styrelsen har peget på, at der kan spares 10-12 pct. af udgifterne ved at bruge udliciteringsinstrumentet bedre. Det finder vi ikke man skal sidde overhørig, hvis man kan sænke skatterne med 10-12 pct. eller få en bedre service for de 10-12 pct. Det skal vi da tage med.

(Kort bemærkning).

Jens Løgstrup Madsen (V):

Ri-Bus-sagen er jo et særtilfælde, for de fleste andre steder, hvor der har været afholdt licitationer i forbindelse med den kollektive trafik, har det været de offentligt ejede selskaber, der har vundet licitationerne, bl.a. fordi DSB Busser i forbindelse med omdannelsen til et aktieselskab praktisk talt fik foræret garageanlæg og busser. Det betyder, at man med skatteyderpenge i ryggen har kunnet udkonkurrere de private arbejdsgivere på området, til trods for at man har væsentlig højere sygefravær og på andre områder har væsentlig højere omkostninger end de private arbejdsgivere.

Nu snakkes der så meget om de faglige rettigheder i Esbjerg; men er der nogen, der har beskæftiget sig med de chauffører i de private selskaber i Nordjylland, som skal gå over til de offentligt ejede selskaber, og hvordan de har stillet sig til det spørgsmål? Sagen er jo, at stort set alle har valgt ikke at fortsætte i de offentlige selskaber. De kan ikke lide tonen, de kan ikke lide arbejdsstilen, de foretrækker at være privat ansat og har derfor fundet et andet job eller er blevet førtidspensionerede. Det er sagen i en nøddeskal, og de private protesterer åbenbart på en lidt anden måde, end man gør i den højt-råbende fagbevægelse.